

tør vige, siger sig selv. Og hvis da det valgte Menighedsraad vil gøre sig gældende ved Siden af eller imod den frivillige Virksomhed, bliver der pinlig Spænding, Splid og Splittelse af de Kræfter, der burde være eet; ja i adskillige Tilfælde vil det lovordnede Menighedsraads officielle Stilling drive de fri Kræfter ud i en Særstilling, der kun kan være til Skade for Kirken i dens Helhed.

Angaaende Sognemenighedernes Deltagelse i *Præstevalg* findes der meget forskellige Meninger inden for Københavns Konvent. Mange af os kunne efter de Erfaringer, som andetsteds ere gjorte, overhovedet ikke ønske nogen saadan Lov. Andre, som i og for sig billige Principper, ville dog, da Menighedsraadene ikke ellers kunne antages at blive til Gavn, foretrække, at Sognemenighedens Deltagelse i Præstevalg skete gennem Nævn, udvalgte for ethvert enkelt Tilfælde, eller paa anden Vis. Men angaaende den i Lov om Menighedsraad § 21 ff. foreslaaede Form for Præstevalget er der iblandt os almindelig Enighed om, at den efter det oven for udviklede ikke vil tjene til Kirkelivets Fremme i København.

Vi beklage, at vi med Hensyn til Lov om Menighedsraad ikke have kunnet begrænse os til at foreslaa saadanne Ændringer i Enkeltheder, hvorved Forslagets Principper lodes uberørte. Hovedstadens kirkelige Forhold ere saa vanskelige og Faren for at skade eller ødelægge den aandelige Udvikling, der er i Gang, ved Former, der ikke passe til den, saa stor, at vi ikke tør anbefale Oprettelsen af lovbefalede Menighedsraad i København i den foreslaaede Form og overhovedet ere overbeviste om, at de vanskelig kunne blive til Kirkens Gavn uden ved at overlades til den fri Livsudvikling.

Hvad angaar Lovforslaget om *Brugen af Kirker* vil det være det høje Ministerium bekendt, at Folketingsudvalget i sin Tid udbad sig en Meddelelse om, i hvilken Grad de københavnske Kirker benyttedes om Søndagen. Af de indsendte Beretninger fremgik det, at der i alle større Sogne var lagt Beslag paa Kirken saa godt som hele Søndagen. Af den Grund ville Bestemmelserne i §§ 3—5 ikke kunne gennemføres i de større københavnske Sogne. Og selv i de mindre Sogne vil det ikke kunne ske uden de største Vanskeligheder, da Sognebeboerne til Stadighed gøre Krav paa Kirken i den ledige Tid om Søndagen til Bryllup eller Begravelse, saa at Kirken overhovedet ikke kan være disponibel til en bestemt Tid.

Ved Siden heraf maa det erindres, at Forholdene i København paa Grund af de korte Afstande og de mange forskelligtfarvede Røster, der lyde i Kirkerne, ere saadanne, at der ikke i Praksis vil være nogen Trang til denne Lov.

I disse Betragtninger er der fuld Enighed iblandt Københavns Præster. Med Hensyn til Lovens kirkelige Værdi i øvrigt afvige Synsmaaderne mere, idet ikke faa ellers ville anse denne Lov for et kirkeligt Fremskridt, medens andre — og det Fler-tallet — overhovedet ville befrygte, at en Frihed som den her foreslaaede snarest vil virke til fortsat Opløsning af den kirkelige Enhed. Men for at blive ved de særlige københavnske Forhold ønske vi her kun at betone, at denne Frihed i alt Fald i København maatte begrænses adskilligt mere for ikke ved den Lethed, hvormed f. Eks. en enkelt foretagsom Mand i Københavns store Sogne og blandt de Kirken fjerntstaaende Masser vil kunne samle ti Underskrifter, at aabne Kirkens Døre for Røster, som der slet ikke findes nogen virkelig Trang i Sognet til at høre.

Af Enkeltheder skulle vi kun, ad § 9, 3die Stykke bemærke: Da det ved mange københavnske Kirkers store Orgler ingenlunde er hver Mands Sag at spille Orglet, og Organisten vel utvivlsomt maa bære Ansvar for, at Instrumentet ikke misbruges, maa det i Københavns (men antagelig ogsaa i andre store) Kirker forlanges, at ingen benytter Orglet uden Organistens Samtykke, og for saa vidt denne ikke kan skaffes, maa da en Betaling fastsættes for Organistens Tjeneste (hvorom en Tilføjelse maa ske i § 13).

I *Valgmenighedsloven* vil intet særligt københavnsk Spørgsmaal rejse sig ud over det, som alt er fremhævet angaaende Kirkernes Brug.

Med Hensyn til Forslag til Lov om *Bestyrelse m. m. af Kirker, der eje sig selv*, maa vor Betænkning efter Sagens Natur blive noget udførligere, da det i særlig Forstand angaar Hovedstaden.